

Atomfenyegetés férfihíuságból

2024 május 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A háború jó üzlet, csak nem nekünk

– írtuk két hete, ugyanitt. Most az Európát eluraló háborús pszichózis egy további lehetséges magyarázatát vesszük sorra, egy közönséges emberi gyarlóságét, a híuságét. Különösen három „bebetonozott” elnök

viselkedésén süt át, hogy férfiasságuk egymáshoz méregetésében kívánnak indulni a párizsi olimpián – már amennyiben a forró nyarat nem borítja be addig a nukleáris tél. A francia és az ukrán vezet? láthatóan jottányit sem akar elmaradni a Kreml ura mögött; ha katonai potenciálban – és potenciában – nem is bírják a tempót, akkor legalább stratégiának beállított odamondogatásokkal vétetik magukat észre, atomfegyvereket is emlegetve.

Macront sem kell féltetni, ? is szereti beverekedni magát a világhíradókba, de e sorok írásakor a legfrissebb gyöngyszem Zelenszkijé: Putyin szerinte nem mer atomtámadást indítani Ukrajna ellen, mert fél a hatalma elvesztését?l. Moszkvában nyilván nagyon szeretik az ilyen beszólásokat. Két-három vodka után meg bizonyára még jobban.

Rohanunk a világbéke felé ezekkel az egymásra licitálgatásokkal.

Mindezt egyébként a Bohdan Hmelnickij Nemzeti Akadémián mondta az ukrán Napóleon, ami önmagában baljóslatú: keresve sem találni a névadó derék hetmannál a saját nemzetére kártékonyabb nemzeti h?st. Kijev fura ura egyébként még ezt is mondta az orosz atomfenyegetésr?l: „?k elmebeteg emberek, ez tény. Ezért nem lehet teljesen kimondani, hogy képesek vagy nem képesek erre. Mert a beteg emberrel nehéz zöld ágra verg?dni.” Még szerencse, hogy Zelenszkij maga a kiegyensúlyozottság él? szobra, idegei pedig kötélb?l vannak. Elvégre egy ukrán szappanopera castingján szigorúbb az alkalmassági vizsga, mint Putyinnak volt a KGB-nél.

A világpolitika alapvet?en férfimulatság.

Az öt eredeti, deklarált atomhatalom – az ENSZ Biztonsági Tanácsának vétójoggal rendelke? állandó tagjai – közül a legújabb korban csak a briteket vezették n?k: Margaret Thatcher, Theresa May, majd Liz Truss; utóbbi szerencsére csak pár hétig. Az Egyesült Államokban sokat papolnak ugyan a n?jogokról, de csak férfi elnökeik voltak, és ez a jelek szerint egy darabig marad is így. Persze, ha Hillary Clinton lett volna az alternatíva, akkor jobb is. A franciák is legfeljebb première dame-ként, azaz az államf? általában dekoratív feleségeként láttak szívesen hölgyeket az Élysée-palotában. II. Katalin orosz cárn?, különösen pedig Vu császárn?, az egyetlen n?i kínai vezet? uralma pedig már a régmúlt homályába vész.

Európa legveszélyesebb országainak élén ma javakorabeli férfiakat látunk, akik a hazafiasság és a keménység álarca mögött személyes presztízsharcot vívnak egymással: ki a legnagyobb legény a gáton? Sorsuk összekapcsolódik országuk sorsával, az pedig más országokéval: Putyin nagyra tenné Oroszország anyácskát, de utóbbi is Putyint, viszont Putyin nem lehet elég nagy, ha Zelenszkij is nagy – és fordítva. Ahhoz, hogy egyikük nagy legyen, a másikuknak kicsinek kell lennie. Nem termetre, mert egyikük sem éppen égimeszel?, hanem gloire-ban és grandeurben, ahogy egy m?velt francia (elnök) mondaná, azaz dics?ségben és képletes nagyságban. Itt lép be a képbe Macron, aki a britek uniós kilépésével és Angela Merkel távozásával az Európai Unió legfontosabbja szeretne lenni, és Párizst is maga mellé, az Olümposz ormaira vizionálja. Országának és önmagának a nagysága szintén egymást feltételezi. De ehhez Putyint kicsivé kell tennie.

Lássuk be, az Élysée-palota nem a legalkalmasabb helyszín a szerény egó kidolgozására. Macron, miközben ujjával dobol wengefából készült mélybarna íróasztalán, amelyet a nagy Thierry Lemaire tervezett, majd pillantását Hantai Simon a dolgozószobája falán függ? festményér?l, a Rózsaszín írásról – egy tükör segítségével – önmagára veti, hiszen igazán fessül fest stílusosan franciakék öltönyében, amelyet a Jacob & Cie luxusszabóságtól rendeltek, el?bb-utóbb óhatatlanul a férfiasságára fókuszál. Tizennyolc éven felülieknek való részlet következik: pár száz atomtöltet?l van szó. Ez több mint amivel a legtöbben rendelkezünk, így Zelenszkij is: Ukrajna épp egy budapesti csúcsértekezleten mondott le a Szovjetuniótól örökölt nukleáris arzenáljáról, harminc évvel ezel?tt. De mégis csak a töredéke Putyin készletének. Pusztán azért, mert a közepesen potens Macron Európa urának érzi magát, mi nem szeretnénk vele menetelni a nukleáris vágóhídra.

A háborúskodáshoz köthet? effajta férfiúi hiúság talán olyan régi, mint maga a háború.

A mintegy háromezer éves Iliász olvasója jót szórakozhat rajta, ahogy Akhilleusz és Agamemnón, ezek a valóban kit?n? vitézek nagyra n?tt óvodások módjára veszekednek és sértegetik egymást hosszasan – pontosan miért is? Mindkett? félti a trójaiaktól zabrált hadizsákmányát, különösen annak ékkövét: Akhilleusz a szép Briszéiszt, Agamemnón pedig a nem kevésbé mutatós Khr?széiszt, akire Gyurcsány módjára lecserélte „öregecsked? feleségét”. Valójában mindketten azért háborúskodnak, hogy önmagukat fényezzék; és hogy mindez még kínosabb legyen, Akhilleusz, aki a háborúval a halhatatlanság helyett a dics?séget (macronul: a gloire-t)

választotta, még sírva (!) el is nyafogja lelki nyomorát az anyjának. Mint mondjuk Zelenszkij egy amerikai tévének.

Mi meg itt állunk Vlagyimir Vlagyimiroviccsal, a szájkaratéban deli vitéz Volodimir Olekszandroviccsal és Emmanuellel, akinek neve azt jelenti: velünk az Isten. Ha csak úgy nem. Kollégákkal közösen azért tettünk közzé figyelemfelkeltő véleménycikket e hasábokon (Másfél percre vagyunk az armageddontól, 2024. május 2.), valamint indítottunk többnyelvű Facebook-oldalt Megelőző csapás – Mondj nemet az atomháborúra címmel, mert szándékunk szerint ezekkel „üzenünk az atomhatalmak vezetőinek, hogy elég volt a kölcsönös hergelésből, az egyre gátlástalanabb fenyegetésből”. Idézzük többek között Sharon Weiner fegyverkezési kutatót, aki szerint az elrettentés stratégiája rendkívül ingoványos talaj, sok a bizonytalansági tényező, nem lehet kiszámítani az ellenfél reakcióit.

Egy nukleáris háború pszichológiáját még egyetlen tudós sem dokumentálhatta, mert az emberiség nem vívott még ilyet. De ha fog, akkor már nem lesz, aki dokumentálja. Dan Steinbock geopolitikai szakíró minket is megelőzött, itt, a Magyar Nemzetben. Tavaly nyáron megjelent cikkében (Terv minden elpusztítására, 2023. augusztus 1.), amikor még korántsem volt ilyen forró a világpolitikai légkör, mint ma, Steinbock hivatkozza a cinikus hidegháborús amerikai stratégiai terveket, amelyek nukleáris csapás esetén úgy számoltak emberek százmillióinak a halálával, mintha legyekről beszéltek volna.

Kelet-Európában durván százmillió halottal kalkuláltak a Varsói Szerződés támaszpontjait – ezer célpontot – és légvédelmét ért csapások, illetve az úgynevezett atomcsapadék nyomán.

Ha valaki túléli az atomcsapást, meghal majd a nukleáris télen. „Ha a termonukleáris háborúra vonatkozó amerikai terveket végrehajtják, akkor az az égő városok százaiban tomboló heves tűzvesztek révén füstöt és kormot bocsátana fel a sztratoszférába, ahonnan nem ürülne ki esőzés révén, hanem egy évtizedig vagy tovább ott maradna. Beborítaná a Földet, és visszatartaná a napfény legnagyobb részét. Az utolsó jégkorszak szintjére mérsékelné a Föld hőmérsékletét, világszerte elpusztítana minden terményt, csaknem egyetemes éhínséget idézve el egy-két éven belül” – magyarázza e fogalmat Steinbock. Több milliárd halotról van szó.

A görögök sokat tudtak az emberről, pedig nem volt még atom.

A hullatornyok néma szóval hirdetik / a harmadik mérdemzedék szemének is: mértéktelen ne szöjjon az ember terveket. A gőg, virágozván, csapás-kalászt terem, s arat belőle keserű sirámokat” – mondatja ki Aiszkhülosz Dareiosszal, Jánosy István fordításában.

De idézhetnénk az egyszerű kellékest is: ha a színpadon kint van a fegyver, akkor használni is fogják.

Szőcs László - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

